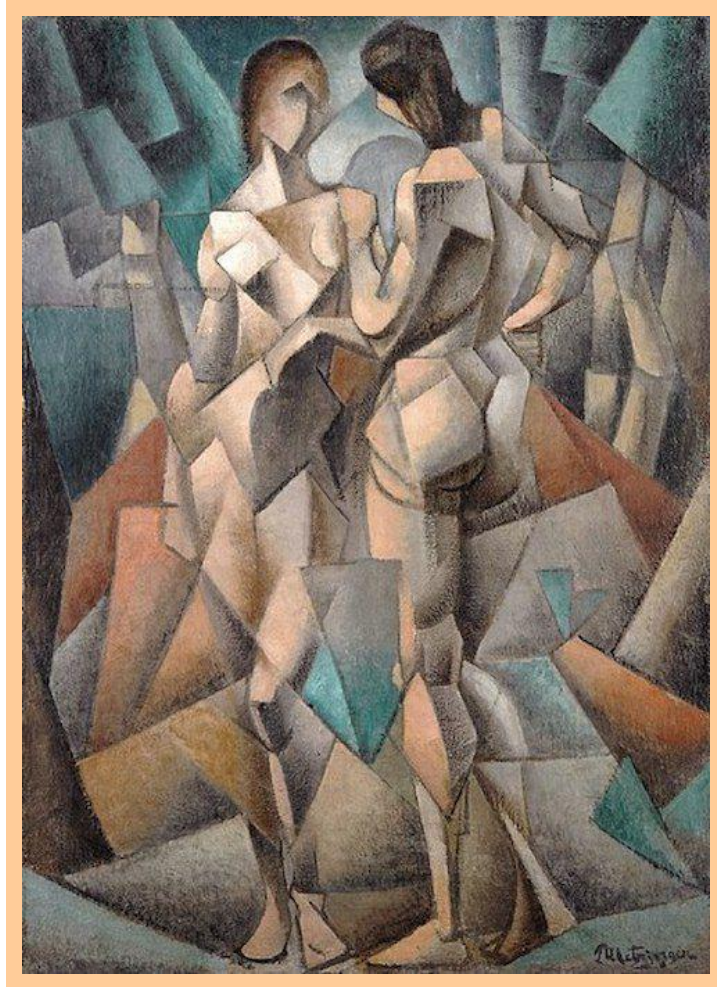

HÃY LÀM BẠN ĐỪNG LÀM TÌNH NHÂN

PHẠM NGŨ YÊN

Mỗi người phụ nữ sinh ra đều cần một người đàn ông để chở che. Nhưng với Ngọc Anh, thì không phải vậy. Và khi tôi biết được điều này, thì nàng đã đi về phía của mênh mông, nơi sắc cầu vồng chấp chới. Những dòng chữ trên trang giấy tình yêu dù mới viết nhưng đang trở thành lỗi thời.

Tôi muốn bắt đầu từ một sáng ngời ở Domain. Trời mưa từ sớm. Chỗ đậu xe hơi xa với quán cà phê và tôi kéo chiếc laptop đi bộ dọc theo mái hiên của những cửa hàng. Mưa lất phất trên vai, trên áo khoác. Và chỉ chậm chân một chút thôi là phải chịu một cơn mưa nặng hạt.

Người con gái ngồi một mình. Chiếc bàn bệ bộn những giấy má, dây nhợ. Điểm đặt biệt là chiếc ru-băng tím trùm trước trán, đầy những lọn tóc vàng hoe ngược

về phía sau. Chiếc áo thun màu bọt-đô mỏng tanh khoét sâu ở cổ, và rộng hai nách. Cùng hai dây áo ngực màu cam cuống quít trên vai. Nàng mặc chiếc quần “sọt” nên đôi chân trắng hiện ra rõ ràng, đáng điệu đang text phone với ai đó. Ánh sáng nơi chụp đèn dọi xuống màu da ngực đỏ hồng, có lúc trở thành màu nâu. Bộ nàng không biết lạnh hay sao?

Tôi đang tập sống từng ngày không có ai bên cạnh. Nhưng với một buổi sáng cuối tuần có gió mưa thế này mà cô đơn thì những gì tiếp theo của ngày chắc phải là nỗi buồn.

Nước mưa rời rạc rớt trên ngọn sồi mới vừa có lá lại. Vài cánh chim chạy tìm mồi trên một bờ cỏ xanh ngơ ngác màu đời. Phía bên kia, đối diện tầm nhìn là những dãy phòng mới xây chồng lên nhau. Những khung cửa quay ra đường giống như những hộp diêm khổng lồ đặt xếp ngay ngắn trên ngăn kệ. Đó là những căn phòng dành cho khách vắng lai đến thuê mượn dài hạn. Giá cả chắc không rẻ, nhưng nếu có tiền thì cũng nên trú ngụ một đêm ở một chỗ đầy đủ tiện nghi như vậy. Mùa này, những cây ngo lùn hai bên lối đi đang xanh, chĩa những nhánh lá lên trời. Giống những ngón tay óng chuốt con gái thời nông nổi. Có người nói với tôi về nỗi nhớ. Và cuối cùng của nỗi nhớ là một kết thúc tròn trịa hay đau khổ. Nhưng tôi nghĩ tự mình sẽ vượt qua nỗi đau. Có cả ngàn cách để chôn một tình yêu thắm lạng với ai đó, dù chúng ta từng yêu họ đến thế nào. Đang ngồi, có tiếng phone. Tôi phải ra đứng trước tiệm để nghe cho rõ. Trời lạnh đến nỗi tiếng nói cũng long cong như những viên đá chạm trong ly cà phê...

- Alô...?

Đầu giây bên kia giọng nói ẻo lã:

- Ông già đó hả? (Kêu bằng “ông già” tức là biết tôi khó tánh- người quen rồi)

- Ủa... “ông già” đây? Ai vậy?

- Em đây? Anh nghe em rõ không? (Mới vừa ông già bây giờ đổi thành anh)

- Rõ... rõ... (Tôi cố gắng đoán coi ai gọi. Giọng Bắc và hơi chảnh)

- Thấy hình anh đưa lên Facebook hôm qua, tự dưng muốn gọi hỏi thăm anh một chút... Sao kỳ này anh chụp hình già dzậy?

- Thì già phải chịu? Đâu có ai cãi lại thời gian đâu?

- Nhưng cũng thấy anh tròn trịa ra. Nhưng bây giờ hỏi thật nè. Có biết ai đây không?

- Ủa...

- Không biết hả? Em là một cô gái từng đọc văn anh và từng ái mộ anh... Em sống cùng thành phố với anh nè... Sao anh không biết? Tệ quá...

- Quả thật... không biết và cũng không nhớ luôn... Ai vậy ta?

- Hí... hí...

Có tiếng cười dễ què bên kia. Trời lạnh, nhưng tôi biết mặt tôi đang đỏ lên. Định nói trây luôn: “Có nhiều người ái mộ quá nên không nhớ hết...” Nhưng sợ đụng phải con gái Bắc, không vừa.

Một thoáng trôi qua. Nhưng dài như một mùa đông đang gồng mình đuổi theo những cánh gió. Vài đôi tình nhân nắm tay đi trên những lề đường mắt chăm chú vào các cửa hàng bán quần áo, giày dép. Những chiếc áo lạnh bùng xùng và những ngón chân son tấp nập. Màu ngón chân dài các run trượt trên những vỉa hè...

- Đùa tí thôi. X. đây... X. ở Louisiana đây!

Thì ra là cô bạn làm chung trong hãng cũ. Bây giờ theo chồng về Louisiana mở tiệm bán xăng và tạp hóa. Sau vụ Katrina tưởng trôi về Austin lại, nhưng vẫn còn bám trụ ở đó. Chắc tiền của hai vợ chồng trong nhà băng lúc này chặt cứng?

- Làm hết hồn. Bộ hườn lắm sao mà gọi phone “tán” vậy?

- Mừng hụt ha??? Em đang ở ngoài tiệm. Nhưng không có ma nào ghé thăm, buồn tình lục phone book trong điện thoại gọi chọc anh chơi... Nghe giọng nói của anh biết anh hồi hộp lắm...

- Hồi hộp thiệt.

- Có ai tình nguyện “nâng khăn móc ví” cho anh chưa vậy?

- Có ai đâu?

- Kiên nhẫn ghê. Tại anh ra điều kiện khó quá? Hay tại anh “tham ăn” không muốn share account với ai? Chịu về Việt Nam em giới thiệu em gái cho...

- Không phải tại gì hết. Tại chưa tìm ra... Nhưng đừng ồm ờ kiểu này “ông già” sẽ đứng tim sớm... Alo, Alo...

Điện thoại im bật vì mất tín hiệu hay sao đó, không kịp bye từ giả. Cũng không kịp hỏi chuyện giới thiệu em gái có thiệt không?

Khi tôi quay đầu nhìn lại, cô gái đang đứng bên cạnh cây ngo lùn. Và thở những hơi khói giống như một người đang hút thuốc. Nàng chính là người ngồi text phone lúc tôi bước vào quán. Lúc này nàng có thêm chiếc áo choàng màu xám có vạt dài xuống tận hông và một thắt lưng làm héo úa tia nhìn. Những đường cong không thể che vào đâu được. Khua khoáng và mờ ảo như khói. Lại lặng đặng không kém mây trời. Điều thuốc trong tay ngại ngừng chưa đốt. Nhanh như một dân chơi già đời, lục trong túi quần chiếc hộp quẹt ga, tôi bật lửa cho nàng.

- Cám ơn.

Tôi nghe nàng nói và ngạc nhiên:

- Việt Nam?

Nàng gật đầu thay cho câu trả lời.

- Hôm nay lạnh quá...

- Ngọc Anh...

- Vĩnh Phúc. Hân hạnh biết cô. Mới đầu nhìn tưởng cô Mỹ hay Philippine gì đó?

- Em cố tình trang điểm cho khác với Việt Nam. Anh thấy em có giống Mỹ hay không?

- Nếu cô không nói chắc không ai biết.

- Em muốn giống Hàn quốc, nhưng có điều da không được trắng lắm...

- Cô đang sống tại Austin?

- Không. Em ở Việt Nam qua du lịch.

- Với gia đình?

- Không. Một mình...

- Cô đang hút loại gì vậy?

- Marlboro... Đôi khi những loại khác...

Bây giờ thì những hơi khói tròn vo thật sự bay ra từ đôi môi ham hố của nàng. Có lúc chúng quanh quẩn trên miệng vì nàng không chịu để khói bay đi. Nhìn nghiêng, sóng mũi rõ nét Á châu. Nhưng khi nàng hất đầu làm dáng, vệt son trên

môi màu đậm trở nên một cánh lan dài tung tãi. Đôi lúc, nàng giống một cô gái Nam Mỹ.

- Cuối tháng này em phải về lại Việt Nam. Visa sắp hết hạn.

Nàng nói. Và dụi điếu thuốc vào đồ gạt tàn công cộng. (Mới nhìn giống như một cái chậu hoa bằng đồng dùng để trang trí cho lối đi)

Lâu rồi, thành phố ít có cơn rét đậm để cảm giác nhớ một bàn tay của ai đó. Những nhánh đường trước mặt chùng xuống và mang vẻ lướt thướt sau cơn mưa. Cô gái đang nhìn mông lung nơi góc đường trước mặt. Nàng thấy luyến nhớ gì từ một mùa xuân đang qua rồi? Tiếng nhạc bên trong vọng ra rõ ràng khúc khóc mưa -Crying In The Rain- (tất cả nỗi buồn và nỗi đau của tôi... Tôi sẽ làm thành tiếng khóc...) Tôi nghĩ mình phải quay trở vào uống tiếp ly cà phê vẫn còn đầy trong quán.

- Rất tiếc mình biết nhau quá muộn.

- Đâu có gì để tiếc hết.

- Nhưng trước khi cô về Việt Nam, chúng ta còn có thời giờ để nói chuyện mà?

- Để coi. Nhưng anh nói như vậy mà có được tự do hay không?

- Tôi rất đang tự do.

- Vậy thì giao hẹn như vậy đi. Anh cho số phone để em bỏ vào máy.

Tôi cho số phone của tôi cho nàng.

- Qua đây cô ở đâu vậy?

- Có một vùng có tên là Pflugerville. Anh biết?

- Nó về hướng bắc, cách xa chỗ tôi khoảng nửa giờ lái xe... Quen biết ra sao vậy?

- Nhà của một con nhỏ bạn. Nó cũng mới vừa qua cách đây mấy năm. Diện du học.

- Du học mà được ở lại cũng hay. Sao cô không hỏi thăm bạn cô làm cách nào để được ở lại?

- Ba má của nó có tiền. Còn em thì không có ai... Và 12 tuần lễ quá ngắn để em có thể tìm một bến tựa

- Không ngắn, nếu như cô biết xoay sở... Tôi nghĩ cô có thừa khả năng.

- Tiếc là biết anh quá muộn.

- Không có gì để tiếc. Tôi lặp lại câu nói của nàng lúc nãy.

Hôm nay, trời nắng, nàng mặc chiếc áo đầm hở cổ và sát nách. Màu son và mùi nước hoa cũng khác. Đậm đặc.

Mỗi lần gặp lại, tôi thấy Ngọc Anh ngộ nghĩnh. Nàng già hơn hay trẻ hơn một chút.

(Tôi đang hỏi thăm ở phòng An Sinh Xã Hội coi họ có thể giúp nàng gia hạn ở lại được không. Hình như tôi đã muốn yêu nàng mất rồi).

Tôi chở nàng về Downtown, nghe nói nàng rất muốn nhìn thấy phố xá dưới đó. Nhưng chắc không kịp coi những cây anh đào ra hoa.

Khi bắt đầu nghĩ về nàng, thì mùa xuân ở downtown đã qua hết thời của nó. Mới tháng rồi, tôi vẫn còn thấy chúng nở bùng trên mọi góc đường. Những bãi cỏ vừa xanh trở lại báo hiệu một mùa sắp hết. Dù sao nàng cũng vừa qua một sinh nhật thứ 28. Nàng đồng đánh:

“Còn hai năm nữa em sẽ thành gái già”. Nàng nói, giọng không buồn không vui khi chồm mình về phía hộp xe lấy bao thuốc.

- Ai nói với em như vậy?

- Ông bà mình nói. Gái 30 tuổi đã toan về già...

- Có nhiều nhan sắc làm cho người ta lầm lẫn. Và cũng có nhiều nhan sắc dự báo cho người sở hữu nó an tâm cười cợt. Mặc cho thời gian lao đi về phía trước mỗi ngày.

- Em thuộc nhan sắc nào?

- Cả hai. Không bao giờ già và không bao giờ có tuổi.

- Suýt nữa em chết sặc vì cười.

- Thật đó. Có những người phụ nữ như miễn nhiễm với những mưa nắng của đời và những buồn vui thế sự.

- Cám ơn anh. Hồi đó đến giờ có ai nói với Ngọc Anh vậy đâu?

Khi chúng tôi vào trong quán, nàng vẫn chưa châm lửa. Cách nàng trở trăn điều thuốc trong hai ngón tay, vừa gợi dục vừa kích thích. Và có vẻ từng trải. Điều này làm tôi sợ.

Tôi không phải chưa từng biết về phụ nữ. Một người bạn đời vừa khuất núi và một người mới vừa chia tay, đủ để tôi biết có những bông hoa không phải dễ dàng cầm trong bàn tay, hoặc ngắt đi để thưởng thức.

Downtown có những quán vừa bán ăn vừa bán rượu. Sau một hồi loanh quanh tìm chỗ đậu, cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy một chỗ ngồi. Con đường vòng sau lưng quán nhìn ra một lòng sông quanh co và một khu rừng thưa như vừa trải qua một mùa lũ lụt. Lơ lửng vài chiếc thuyền cho thuê có hai chỗ ngồi. Vài buồm cũng hai màu xanh trắng giống như màu trời có pha trộn mây. Chúng tôi chọn một bàn sát liền với quầy rượu. Vừa để kêu món ăn, vừa nhìn lên màn hình trước mặt.

Đó là khoảng thời gian im ắng và tôi nghe hơi thở của Ngọc Anh vừa lướt qua má khi nàng vói tờ thực đơn. Nàng chờ tôi kêu món ăn.

- Mình ăn cái gì đây?

- Cái gì cũng được. Em không biết kêu món ăn...

Tôi cũng không rành đồ ăn Mỹ nên kêu đại hai đĩa mì Spaghetti rắc nhiều tiêu cho dễ ăn và một chai bia. Phần nàng thì chưa kịp hỏi nàng đã nhanh nhẩu: “Em cũng bia luôn...”

Lâu lắm tôi không có dịp uống bia với một phụ nữ. Cách thức nàng cầm ly bia và đưa lên môi nhẹ nhàng. Vành ly lướt nhẹ trên vòng môi đỏ son như một người đang nghe ngóng một số phận. Nhưng chậm rãi, vì nàng biết đằng sau số phận đó sự đấng cay không nhiều hơn những ấm áp ngọt ngào. Còn tôi, không cần thiết như vậy, vì định mệnh đã khiến tôi bị cuốn hút vào nàng mất rồi. Không phải là tôi từng đã mạnh mẽ và từng đi qua những yếu lòng. Những con đường nắng lả tả xác lá và những ngày ẩm ướt mưa phùn. Những nỗi buồn chưa kịp chín. Và trong những giây phút như vậy, người ta sẽ mong muốn có một ai đó bên cạnh, để nghe cười nói bâng quơ. Và có thể sẽ nghe mỗi nặng một bờ vai vì một cái ngã đầu? Có cả ngàn cách nói cho ai đó là mình đã yêu họ như thế nào.

- Đàn ông lúc nào cũng muốn chứng tỏ mình thành đạt, trong khi anh không nói cho em biết như vậy?

- Anh không được may mắn trong số đó...

- Vậy thì làm sao anh có thể... cứu mạng em suốt đời? Nếu em được ở lại đây và là tình nhân của anh?

- Đâu cần anh phải lên tiếng với em về chuyện đó. Rồi Sở di trú sẽ biết thôi. Tôi cười: "Nhưng anh chưa cầu hôn với em mà"...

Ngọc Anh đẩy đĩa mì ra xa. Những cọng mì vàng óng trộn "sốt" chưa vơi hết. Có thể nàng không nghe câu nói của tôi, hoặc có vẻ nàng đau lòng trong một khoảnh khắc nào đó. Bây giờ nàng mới thực sự chăm thuốc và nhả khói. Tôi đã thực sự chạm đến cái thế giới đằng sau những vòng khói mê muội đó chưa? Rồi nàng hớp từng ngụm bia. Những tiếng đá chạm vào thành ly và nắng chiều óng ánh trên đám bọt.

"Có những bông hoa mọc lặng lẽ, nở lặng lẽ và tàn cũng lặng lẽ..." Tôi nghe tiếng của nàng.

Bầu trời những ngày này đẹp lạ và ngỡ ngàng không cùng. Có mây trôi êm ả và có tiếng gió lao xao. Nàng đang chiêm ngưỡng một cánh lá run rẩy đang bị kẹt bên trong cánh cửa của hàng rào. Giống như một cánh bướm vừa đi qua một giấc mơ, dừng lại. Vạt áo đầm bỗng trở nên linh động, cuốn hút vì gió thổi thốc dưới chân nàng. Nàng nghiêng đầu, nghe ngóng. Và cuối cùng nàng nói:

- Anh thấy em sa đọa quá phải không?

- Nếu trong cái nhìn quen thuộc của Việt Nam thì đúng là em đang như vậy.

- Em kể anh nghe câu chuyện này. Nó liên quan đến một nỗi buồn. Đến những sợi khói... Anh có muốn nghe không?

- Muốn. Em cứ nói đi...

"Khi em học hết lớp 11 thì anh ấy đến tuổi nghỉ vụ. Người yêu của em đó. Trong gia đình chỉ có một mình anh ấy là con trai còn bao nhiêu là gái. Vậy mà không thoát được. Ngày đưa anh ấy lên đường em co ro đứng bên toa tàu. Buổi chiều lạnh giống như ngày em trông thấy anh ở Domain. Chuyến xe lửa đầy nghẹt chờ những người tân binh đi đến nơi nào đó, không ai biết... Sân ga rộng vậy mà không có chỗ đứng cho em và gió đêm cũng ập về toàn những điều khó hiểu. Ở cuối một toa tàu, anh ấy đang đứng cùng với những thanh niên khác, quay nhìn về phía em. Khoảng cách giữa anh ấy và em không xa, nhưng người quá đông nên em không thể nào đứng gần để có thể chạm tay vào anh ấy. Một lúc, em thấy anh cúi xuống và khi ngẩng lên, em thấy điều thuốc đang nằm trên môi anh. Con phố đằng sau có ánh đèn thấp thoáng, nhưng bóng tối từ nơi anh ấy đứng vẫn ngập tràn.

Rồi tàu cũng rời đi. Anh ấy đưa tay vẫy em và em cũng vẫy lại, không biết có thấy em đang khóc hay không. Đóm lửa trên môi anh ấy giống như một đóa hoa gạo nở vôi vàng, tức tưởi. Rồi đóa hoa đó cũng xa dần... xa dần... Từ hôm đó và khi bắt đầu lên đại học, em cảm giác thân thuộc với điều thuốc và yêu mến những sợi khói. Mấy đứa bạn nó nói em lãng mạn và có cá tính. Em không biết đó có phải là cá tính hay không nữa? Nhưng dù có cá tính hay không, người phụ nữ nào cũng có một trái tim bé bỏng"...

- Bên nay chuyện phụ nữ hút thuốc là chuyện thường... Không ai để ý... Ai đó nói rằng đàn bà hút thuốc cũng giống như họ trang điểm...

- Là sao?

- Là khi hút, họ có thể đẹp hơn hay xấu hơn...

- Em đẹp hơn hay xấu hơn?

Tôi không muốn trả lời.

Dự báo thời tiết nói đêm nay có tuyết. Một năm có nhiều bất ngờ mưa nắng. Đồng hồ trên tường đều đặn những nhịp gõ và đêm có vẻ như sáng dần. Như một truyện thần tiên của phim hoạt hình, tuyết đang rơi nhẹ bên ngoài. Đầu tiên là trên mái nhà. Một lúc sau đã che kín mui xe. Rồi vương sân sáng màu đèn lát phát những vụn đá vung vãi. Lúc đó tôi và nàng đang ở trong nhà nhìn ra.

- Đẹp quá. Minh ra ngoài đi anh. Từ trước đến giờ em không hề thấy tuyết. Tôi đưa Ngọc Anh ra đứng trước sân, nhưng dặn nàng đừng đi quá xa. Nàng không mang dép để chân không giẫm thử lên tuyết. Lúc này giống như ai đổ đá bào chung quanh. Dưới gờ mái, tuyết nhều giọt dài và gió lạnh làm động lại, không rớt. Giống như những lưỡi dao làm bằng pha lê, chĩa xuống. "Tuyết chỉ đẹp khi đang rơi"... Tôi nói thầm.

- Anh chụp em một tấm đi, để đem về Việt Nam khoe với tụi nó...

Dưới ánh đèn khiêm tốn trước sân nhà, tôi chụp hình nàng bằng chiếc điện thoại cầm tay. Chiếc áo ngủ phong phanh màu vỏ hột gà và một chiếc khăn choàng to đùng màu đỏ quấn vội thân hình. Hai ống quần xén cao để lộ một bắp chân nhìn lão đảo... Đó là tấm ảnh duy nhất tôi còn lưu lại làm của riêng.

Một đêm đáng lẽ rất thần tiên, nếu như nàng không nói với tôi những lời muện phiền. Tôi không nhớ giữa tôi và nàng, ai đã trả lại ai một màu hoa đã nhạt và một tiếng cười cháy mãi sau lưng?

Nơi tôi đứng bây giờ là con đường dẫn ra công viên sau nhà. Mỗi buổi sáng người ta vẫn chạy bộ hay dẫn chó đi dạo. Nhưng cơn mưa tuyết hồi tối đã xóa đi thói quen thường ngày của mọi người và xóa đi những nét diễm lệ của cỏ. Không còn ai muốn ra đường dù là buổi sáng cuối tuần. Những đám lá xếp vào nhau, đông cứng. Và gió hình như cũng giận hờn thổi qua những đời nhau, đi mất...

Tình yêu giống như một bông tuyết đang rơi. Nhưng sau đó, là những con đường chứa nhiều giấc mơ thương tật.

Hồi tối Ngọc Anh đứng trước sân, tôi thấy mái tóc nàng liêu xiêu những hạt đá bào. Nó lấp lánh như những mảnh kim cương rơi xuống từ trời làm thành vương miện. Cách đây một tháng, khi được tin Sở Di Trú chấp thuận cho nàng chính thức ở lại dài hạn chờ ngày cấp thẻ xanh, những lời cầu hôn của tôi cũng tới tấp rơi xuống và đăng quang trên vàng trán mạnh mẽ của nàng. Nàng lúc đó vui như một con chim sâu chuyen cành. Tôi nhớ những buổi sáng mùa đông rất lạnh, nhưng bên nàng, tôi không cần máy sưởi vì chỉ một tiếng cười hay một cái vớ tay của nàng cũng đủ làm ấm cả mùa.

Khi người ta yêu, không ai nhìn thấy những chiếc gai nhọn trên cành hồng.

Người ta luôn muốn cho màu hoa thắm mãi đừng tàn. Nhưng rồi một lúc nào đó, cầm trên tay đóa hoa, chúng ta mới cảm giác được nỗi đau vì gai làm chảy máu. Một ngày của tháng tư. Có vài đóa hoa Bluebonnets mọc hai bên bờ xa lộ. Hoa cũng nở đàng sau công viên trường ACC (một trường dành cho học sinh vừa đi học lấy bằng đại học, vừa đi làm). Nàng gọi điện cho tôi nhờ đến chở nàng về. Tôi có chuyện bận nên đến trễ. Nàng không chờ đợi và quá giang với một cô gái học chung lớp. Khi tôi về đến nhà thì thấy nàng đã không có ở nhà. Một mảnh giấy viết vội của nàng ghim trên cánh cửa tủ lạnh. Chữ viết bằng viết lông màu đỏ, không ngay hàng: “Em mới vừa đi ra Domain với Monica”... “Monica là ai vậy?” Tôi hỏi khi nàng trở về ...

- Con nhỏ học cùng lớp với em. Nó người Philippine.

Nàng trở nên một phụ nữ không cần đàn ông tự bao giờ? Tôi tự hỏi.

- Em có cần được anh chăm sóc nữa không vậy?

- Cần chứ anh. Phụ nữ sinh ra để được chở che mà...

Ngọc Anh nói với đôi mắt nhìn vào mặt tôi, tôi nghĩ rằng rất thành thật. Đêm bao la và thành phố cũng trở nên bận rộn. Đôi lúc, những vì sao trên trời có mặt chỉ để nhìn xuống sự trống trải thảm lặng của ai đó. Đêm cuối cùng tôi và nàng bên nhau, có mưa bên ngoài. Mới buổi sáng trời còn nắng ấm. Nàng vẫn trong vòng tay tôi, nhưng tôi thoáng nghe tiếng mưa ướm đầu đó trên trán nàng. Trên trái tim đã mỏi. Rồi nàng ngồi lên.

- Em muốn trả lại anh lời đính hôn mà anh dành cho em...

- Em hết còn yêu anh?

- Vẫn còn. Nhưng không phải trong cái bình thường như từ trước đến nay.

- Anh không hiểu kịp những điều em nói.

- Mình làm bạn thôi, đừng làm tình nhân nhé...

Nàng thở một hơi thuốc. Vòng khói ẻo lả nhưng có khả năng cuốn hút và trói chặt đời nhau đến vậy sao?

“Không biết từ bao giờ em cảm giác em không còn cảm xúc khi gần gũi với một người đàn ông”. Ngọc Anh co hai chân lên gần như muốn để hai đầu gối chạm vào cằm. Cái đầu cúi xuống như một con đà điểu đang cố giấu mình trong cát. Toàn thân nàng phòng thủ kín bưng không có chỗ nào sơ hở. Chỗ nằm của nàng cũng chưa đủ ấm.

“Em vẫn tin trên cuộc đời này có một người yêu em rất nhiều. Đó là anh. Nhưng chính vì vậy mà em cảm giác hối hận nếu chúng ta cứ già đi cùng nhau. Và em cũng rất xấu hổ nếu em không nói thật lòng với anh. Em chỉ rung động khi chạm tay với người cùng phái...”

- Tiếc ghê... Tôi nói...

- Em cũng vậy. Có lần em nói với anh là phụ nữ sinh ra để được chở che mà...

Nhưng trong lúc này, sự chở che đó phải đến từ Monica. Em có làm anh tổn thương thì cho em xin lỗi...

Phải mất bao nhiêu lâu, bao nhiêu tháng ngày để tôi nhận ra rằng một cảnh hồng luôn đầy gai nhọn. Cách chúng ta nhìn ngắm và chiêm ngưỡng không quan

trọng. Mà quan trọng là chúng ta phải học biết làm cách nào cầm nó trong bàn tay mà không để gai nhọn làm tổn thương.

Hai mươi tuổi tôi vào đời. Ba mươi tuổi tôi vực dậy một tình yêu và hôm nay hơn bốn mươi tuổi tôi mạnh mẽ nghĩ rằng mình có thể độc lập tự vun trồng một cây hoa trong vườn để mỗi sáng ngày nhìn ngắm. Nhưng mới vừa đây thôi, chỉ một phút giây bất cẩn, tôi đã để gai nhọn của hoa làm chảy máu.

Phạm Ngũ Yên